

PRÆDIKEN SØNDAG DEN 18.DECEMBER 2011 – 4.SIA
VESTER AABY KL. 9 – AASTRUP KL. 10.15

Tekster: Es.12; 2.Kor.1,18-22; Joh.3,25-36

Salmer: 74,117,86,441,108

Din fred, o Gud, som overgår
Alt det, som sind og sans formår,
Vort hjerte så bevare
I Kristus Jesus, at vi må
Så stor en juleglæde få,
Som aldrig kan bortfare!

Hjem til jul.

Der er nu noget særligt over de tre ord, når de sættes sammen. Hjem til jul. Prøv at smage på ordene og lade fantasien og barndomsbillederne arbejde sammen om stemningen. Tid og sted ophæves for vort indre blik. For mon ikke vi alle har et sted, hvor vi en gang for alvor var hjemme til jul.

Dette motiv har været grobund og kraft for utallige julehistorier gennem tiderne. Rejsen hjem til jul kunne være vanskelig og ufremkommelig. Måske var det ikke bare fysiske forhindringer, der skulle overstiges. Måske lå der kolde menneskeord i vejen. Mange gange har øjne spejdet ud i mørket for at se, om der alligevel var en, der kom en hjem til jul. En, der var ventet. Mange gange har der været spejdet i postkassen efter et livstegn.

For juleaften er traditionelt nærhed og ikke afstand.

Det er stadig som om det netop er julen, der kan bære de traditioner, der ellers så mange andre steder er blegnet i nutidens skarpe lys. Det er som om vi bare denne ene gang om

året vil holde fast i alt det, vi så let glemmer til hverdag, men som vi umiskendeligt savner og som betyder meget for os. Alt det som ”hjem til jul” betyder.

Men selv begrebet hjem til jul kan betyde meget forskelligt.

I dag, hvor vi typisk flytter mange flere gange, end man gjorde tidligere og også typisk flytter meget længere væk er juletrafikken blevet en strøm, der retter sig i mange retninger. Nogle skal hjem – andre skal ud.

Derfor er den kommende uge én af årets travleste rejseuger, og i år, hvor 4.søndag i advent ligger så tidligt som den kan gøre uden at blive til juleaftensdag, er det som om der er mere tid til at rejse.

Men måske også derfor mere tid til at tænke.

Derfor kunne det være en ide at udnævne denne 4.søndag i advent til en lille indledningsjul for alle dem, der ikke skal være hjemme juleaften.

Hvadenten det så er, fordi de skal hen og fejre juleaften, der hvor de er vokset op, eller de omvendt skal ud og fejre julen der, hvor de næste generationer nu har deres hverdag.

Deres hjem.

Eller måske noget helt tredje. Der er også i dagens Danmark mange, der helt vælger den traditionelle jul fra og i stedet fejrer jul under fremmede himmelstrøg eller for eksempel på en højskole.

Der er ikke mindst mange, for hvem begrebet hjem til jul er en for evigt lukket dør, der kun indbefatter et besøg på en kirkegård.

Vi holder i dag under alle omstændigheder for enden af julestartbanen – i den kommende uge slippes kræfterne for alvor løs.

Men endnu er det ikke jul.

Selvom vi i dag kan have dem i tankerne, der i den kommende uge skal bryde op fra de vante rammer for at holde jul, så må vi stadig holde fast i spændingen lidt endnu. Der er, som det hedder i teksten til i dag, én, der skal blive mindre og én, der skal blive større.

Lige som det er med dag og nat i den kommende uge. På torsdag morgen den 22.december kl. 06.30 vender solen. Fra da af bliver dagene længere og nätterne kortere. Det er det tidspunkt, de gamle fejrede som den ”yol”, der har givet navn til vores jul.

Men selv da er der stadig to dage til juleaften. Spændingen stiger endnu en anelse.

Der er også spænding i dagens evangelietekst. Evangelisten Johannes’ beretning om mødet mellem Johannes Døberen og Jesus. Den gamle pagt, der lukker og slukker, men gør det i glæde over synet af det nye, der skal komme.

Den nye dåb.

Det er nok beretningen om et menneske, der ser sin livsmission rinde ud, men det er samtidig beretningen om et særligt menneske, et menneske, der ser med **glæde** på, at tiden nu er forbi.

Derfor er det teksten om Johannes, der hører til den 4.søndag i advent. Den sidste hviledag før jul.

Det er – i hvert fald for de allerfleste mennesker – på nuværende tidspunkt afgjort, **hvor** julen skal holdes. Rent praktisk er det nok også for længst afgjort **hvordan** julen skal holdes, hvad der er menuen og hvem der skal lave hvad. Der mangler måske stadig et par julegaver og lidt tilbehør, men ellers.

Men - bliver vi så i dag spurgt - Er det så også afgjort, hvordan sindet skal stemmes til jul?

Det må mange svare nej til her en uge før.

For lige præcis her hører alle vore egne forberedelsesmuligheder op.

Og det er ikke sikkert julestemningen har indfundet sig. Måske er den druknet i alt det praktiske, der skal være på plads, hvis forventningerne skal opfyldes.

Ens egne forventninger. Og ikke mindst de andres forventninger.

Johannes med tilnavnet Døberen havde ingen forventninger til sig selv. Vi hører ikke, at han skulle leve op til andre krav end dem, han selv bestemte.

Han er og bliver - som dagen i dag - en forløber.

Johannes kender godt alle forventningerne til det der skal komme. Til Guds komme til jorden. Han ved, hvor stort det hele skal være og hvor meget det vil komme til at forandre.

Men han prøver ikke et øjeblik at leve op til det. Tvinger ikke sig selv i den rette stemning.

Han konstaterer blot, da hans disciple fortæller om Jesus, at han selv skal blive mindre.

Men samtidig at Gud kommer – også til ham.

Så kan der ske, hvad der vil.

Det er det glædelige budskab, vi får med os på den sidste søndag før jul.

At det hele kommer til os.

Af sig selv.

Ikke fra os.

Ikke lige som alle de juleforberedelser vi så gerne vil leve op til. Alt det meget, vi synes, der skal gøres inden jul.

Men lige som den juleglæde, der kan afløse julesorgen.

Også **den** kan komme til os.

Fordi den kommer til os som dåb.

Den dåb, der er centrum i dagens evangelietekst. Den renselse, som Johannes' disciple er kommet i diskussion om.

Også den kommer til os.

Vi kan være i tvivl om os selv og hinanden, når der bliver rigtig juletravlt. Når familier og venner pludselig skal være sammen på en anden måde end til daglig og dagens mange rutiner bliver brudt op for en stund.

Vi kan være i tvivl om, hvornår vi har gjort tilstrækkelig mange juleforberedelser. Hvor når alting er godt nok.

Men vi kan **ikke** være i tvivl om, at det budskab vi har mødt i vores dåb er et budskab, vi ikke selv kan forberede os på.

Det kan vi ikke alene af den grund at de allerfleste af os er gået ud i verden med det budskab, fra før vi kunne huske.

Og derfor ligger det under det alt sammen. Også under juletræet.

Budskabet om, at det nye **har** afløst det gamle.

Selvom vi skal fejre jul i den kommende uge. Og selvom der hvert år er nogle, der skal fejre jul for første gang eller måske ikke kan huske, de har fejret jul før, så er det længe siden julen kom til verden første gang.

Lige som det er længe siden dåben kom til verden første gang.

Længe siden himlen første gang mødte jorden.

Derfor ligger det og venter på os. Uanset om vi bruger få eller mange timer på at gøre os juleklar. Uanset om vi skal fejre jul hjemme eller ude.

I dagens tekst er det jordmennesket, der taler. Johannes, der lignede os og holdt fast i, at han ikke var Kristus, men var

kommet til verden for at fortælle om Kristus. Derfor skulle det gå ham som han forudsagde. Han skulle blive mindre som natten fra på torsdag bliver mindre, når lyset begynder at vende tilbage ganske småt.

Og derfor er det er ordet om lyset, vi i år skal høre evangelisten Johannes fortælle om på næste søndag, når det er juledag.

*”I begyndelsen var Ordet og Ordet var hos Gud.
Og Ordet var Gud.”*

Sådan begynder Johannes sit evangelium for at netop disse ord skulle ligge under alt det, han siden fortalte i sit evangelium. Blandt meget andet de ord, vi i dag får lov til at gå ind i juleugen med. Ordene om renselse og dåb. Ordene om det glædelige budskab, der kommer til verden som verden er. Kommer til mennesker, hvor de er.

For at vi kan være hjemme i vore sind – uanset hvor vi skal fejre jul.

Være parate til at tage imod julens evangelium, når det kommer til os.

AMEN